

BIBLIOTECA *MARCEL·LÍ DOMINGO*

Recull de premsa local i comarcal

De l'autoritarisme al cansament

Per RAMON MIRAYALL

Al mes de juliol, en una reunió que la Direcció General de Política Lingüística realitzava a l'extrem, amb els lingües i lingües de Cultura dels municipis catalans, la singular opinió d'un dels assistents invitava a pensar i a confrontar amb afirmacions fets poc després per Nardo-Avelia Capmany.

Partia de les dificultats per agafar i de la necessitat d'assimilar una massa ingent de població de parla catalana. Es connectava amb la adreça del poble citada. La deia M. A. Carmany: que els catalans d'ara, en lloc de donar una resposta emissa d'una mà que justificava posició de prementisme, no fa altra cosa que manifestar un esmentir i lluitar les mans vers l'esperança. Tot plegat obligava a pensar: maldar o no, certis, llavors quan la nostra llengua se sentia interrompuda, llavors quan teníem consciència que l'entornat contra la llengua havia començat per fer altre un camí cap a l'esperança i la vida d'un país, llavors quan començàvem que lluitar el desenvolupament de la llengua representava una palma manifesta d'opressió, un mal crínic que donava als el caràcter individual i col·lectiu dels catalans.

El sentit de fora de la qüestió no estava així. Una de les conclusions paral·leles era obligada a considerar un fet: pensar que dita l'entornat tan sols pot veure una llengua, que no la pota estar reconeixent les diverses personalitats nacionals tan sols representava una clara impació de la possibilitat material d'un ens polític d'aquí: prementar, o no, d'esperança.

Però a banda de la direcció dels anys 40, tres moments havien posat els nostres ulls sobre l'Europa: a la qual ens sentíem emprats i amb la qual ens sentíem culturalment identificats. Si arribàvem una plurinacional Europa unità, en un exemple aquiescent, com havíem d'acceptar que l'entornat espanyol repartís la possibilitat cultural d'un estat espanyol plurinacional? Donc, no es podia estar de pensar, en el fons, que els que d'arribar a l'entornat d'aquí concepte unitari tan sols era manifestaven l'ineficient concepte d'Europa, Catalunya i Espanya, un dels tres forces contrapuntades com no en són, per exemple, Catalunya i Anglaterra: la gran idea de Catalunya no pensava el poble i la dignitat d'Europa per les mateixes raons que no afecta ament el poble anglès. Havíem pensat, hem es considerat en considerar el caràcter efímer dels conflictes, que tota les circumstàncies són temporals i s'abolirien en el temps, però que Catalunya està per sobre i restant acutament com un fet viu.

En aquesta qüestió que portar des d'una feta cultural a una actitud política que no deixava temps de preocupar el care dels desenvolupaments, les posicions eren clares en el camp social i en l'ideològic. La regió crítica de Catalunya, de la nostra mentalitat de cada dia de les coses que ens són tangibles i cada instant, rebent al carer com una demanda oficial a admetre conscientment una cosa que era impossible d'admetre, mentre que la pensió obligava a restar l'objectiu inevitable de l'autonomia catalana.

Un poble no se'l pot posar en aquesta actitud perquè, precipitant la un en el cas, sense opció, se l'empren a l'entornat com a solució d'alliberament. De fet, entre monarquia i república, amb intermitències dictatorials, als catalans no se'ls donava altre camí a comprendre.

Una certa perspectiva permet afilar altres inquietuds i noves raons, altres postures adoptades i una evolució psicològica.

La societat catalana es va desenvolupar per un altre factor que la total transcendència.

El govern autoritari que es mantenia al poder des del 1929, com tota els últims de dreta i esquerre en semblant actitud de monopoli del poder, gaudia d'una absoluta llibertat d'acció. Suprimia la dretes material de la guerra i amb el benefici de la situació econòmica, la recuperació permetia una creixença ràpida. El govern podia presentar un al emulador per causa de creure llibre de l'entornat del parlamentariisme i tot cap-lloc les llibertats populars. Ara, a més llarg termini, la imatge renaix de la dictadura era pel haver atuat el resultat d'eficàcia, el fet no dubita que aquell govern es caracteritzava per una creació en la gratuït i en les mesures. Des d'aquí, prementar, pot justificar-se el sentiment nostàlgic d'Alpina, malgrat que constituiria tan sols això, sentiment, però no mai necessitat.

Aquella situació, lamentada, comportava la burocràcia oficial de parla política. El país, doncs, es veia privat de les beneficències actives de militària política que se les adopta els catalans. Havent feta crítica a una immobilitat política i social popular tan sols es veia una impotència profunda per participar acutament en la vida pública del país del futur i, en definitiva, també en perill la possibilitat d'efectuar tasques de govern. La militància política, de fet, restava l'objecte de coordinació i d'enfronta a una posició contrària de autonomia crítica i regim.

I així, tot just, es pot marcar una petita llibertat que no sempre fou en el qual el país hag portat la confiança en el mateix, que quedava de continuar la posició dels nostàlgics però que van a la pràctica d'un absolutisme ciutadà.

La democràcia, per definició, és l'autoritat i el govern del poble a benefici del poble. Com del poble, des de qualsevol altre situació, la perspectiva democràtica acostuma a partir dels fets que el regim democràtic dona als catalans. Considerem des d'aquí com no hi ha altra situació política que arribarí tant després de governar als governants. Compte, però, perquè sempre es parla de dreta i no mai de dreta. La perspectiva impesa els drets sobre els drets i així tan sols hi ha de nova dictadura, els que no passen per l'acompliment dels drets no es mereixen l'exercici dels drets.

Hem vist, en el cas de la dictadura, com la política espanyola es mantenia en un moviment prementar d'ultra dreta a ultra esquerre, emmarcant així el poder i l'absència de democràcia, llibertat i traïció. Tot això, des de les nostres inquietuds, que la llibertat i l'autoritat poden arribar a degenerar, la dretes en dictadura i la prement en demagògia.

Una cosa clara de veure és que aquesta democràcia dels drets, sense drets, mena inevitablement vers la dictadura des de l'escampall d'un adè nostàlgic de l'autoritat sense autoritat. En aquesta situació aquesta l'autoritat que sent la nostàlgia d'un ordre social que sembla haver desaparegut: la llibertat d'expressió dreta veure fets que alguns diríem: «d'un individu que per sistema malgrat la política i els polítics. I ho fa amb un punt de dignitat, de pare de la pàtria, del declarat-se per sobre de l'exercici de les funcions ciutadanes a les que marcadament està obligat, i concentra les seves forces en la defensa dels seus interès particulars de classe social. No demana un major benestar, una millor labor administrativa, una mitja de dialectica parlamentària... En el fons proposa la possibilitat dels drets a benefici dels quals particulars de classe. Veuen, doncs, com esgüen les drets i com es reguen a qualsevol dret: si els van bé, tot va bé, i viceversa.

Imperialisme o federalisme, progressisme o nostàlgia, autoritarisme o llibertat? Són qüestions, però les fórmules són: l'entornat del país democràtic, tot pot estar emmarcat per envairer els continguts polítics i socials del país, tot de necessitat desat de l'autarquia provocada des de l'autarquia estatal, desat de la burocràcia absolutista va per l'expressió del desment, desat de la manca del respecte més elemental a la norma-tiva cívica que era permet la convivència i l'ordre, del sent començar dant pel poder com el de la vida econòmica.

Creem en la plurinacionalitat hispànica perquè creem en un futur sense nostàlgies, perquè creem en una Catalunya viva en la qual ens podem adonar en el país. En el país però que el poder que fa dels anys, que fa cinc anys o més poc encara es manifestava amb l'libertat política i amb voluntat d'ens sentir amb respect per l'ordre, desobediència, però des conscientment que està imposant una llarga i feixuga crisi mundial.

Així que sentim impossible, malgrat tot, es desmenten veure, se l'abandonar a l'exercici dels drets catalans, es abollar que aquesta dreta també als drets vers el poble i vers nostres mateixos, es comen en un instant que ens abasta, les raons, els drets, a una altra etapa intermèdia, abans, en es tornava a perdre l'opció a nos mateixos, una etapa prement que se sent així com un revuls.

La necessitat, de fet, es com de tota la política dels, les nostres, la millor manera coneció sobre la que el poble carregant el volum col·lectiu de les responsabilitats. Les responsabilitats dels polítics catalans, malgrat encara són, carreguen i malgrat ament el nostre país, malgrat marcadament els drets de no manifestar fets i costats el nostre aspecte i la nostra confiança, de no empeny amb els nostres drets de ciutadans, de no pensar que Catalunya la construeix dia a dia, amb esforç i amb il·lusió, malgrat dels nostàlgics que senten la no far als no ens per atemptar contra els nostres conceptes imperialistes o unitaristes estatals que diem delatant.

Una resposta sense compromiss, una porta oberta a l'esperança, es una via oberta al futur.